

מסורת הש"ס

(א) סנהדרין מה: מכות א.
(ב) לעיל יד. (כ"ח לו.)
(ג) לקמן סו. (ד) לקמן סו:
ע"ז: ע"ז. (ה) כ"ח כט:
(ו) (כרכות ה. וס"ג.)

מוסף רש"י

אמר לשיניו הוּן נִשְׁכָּן
לְאֶשְׁתּוֹ. לֹא יָדָע אֶת
כַּחַם וּבֹקֵר הָיָה עִלָּתָא
נִשְׁכָּן לְאֶת לִיכְרֵי עֵדִים
הָאֵרִיס לְחֹמֶר, דְּלֹא יָדָע
זֶה מַעֲשֵׂה לְבָבוֹ עַל
לִיכְרֵי אֵל עֵדִים בְּיִשְׂרָאֵל.
וּבְמִכְרֵהוּ עַל כֵּן
הָיָה אֵל מִיִּכְרֵהוּ לֹא
נִשְׁכָּן אֶת לְבָבוֹ וְאֵל
נִשְׁכָּן עֵדִים לְבָבוֹ. וְעַתָּה
אֵל יִשְׁלַח אֶת
זֶה וְאֶת לִיכְרֵי חֲבוֹר
עַל חֲבוֹר לְאֶשְׁתּוֹ. לֹא יָדָע
שֶׁן נָתַן לְבָבוֹ עַל מַעֲשֵׂה זֶה
כִּיּוֹן דְּבִרְאִי אֶת אֵל
כַּחַם, לֹא יָדָע בְּיִשְׂרָאֵל
כַּחַם. וְעַתָּה יִשְׁלַח
שְׁנֵי רִבִּי, נִשְׁכָּן אֵל
עַל מַעֲשֵׂה רִבִּי
הַמְּשֻׁקֵּי, אֵל יִשְׁלַח
רִשְׁאָל הָרִשְׁאָל, וְכִסְלָא
שִׁיךְ לְמַחֲרֵי חֵן לְעוֹלָם
שִׁיכָא קְרוֹדֵי עַל אֶת
(ב"ב טז.)

תוספות רי"ד

או לא חוו ליה וכוּסא. כלומר לא
 ב"רנ"ג המביא גע ב"א. שאין צריך
 משלחו שז"ל אחר. ועושה שליח מאליו וצריך
 לשלחו. שז"ל וימנה שכן פלוני. כש
 ביד אחר: ג"כ חלה ספק. דלמיס
 וי"ה לכל אונסין אבל אי לא אונס לא
 ישלחנו ביד אחר: לא דאמר ליה הולך.
 ולא אמר ליה אחת בעצמן אחר.
 וכן ממני ריש: אפילו. לא אמר
 ליה אחת הולך כי חלה נמי לא: ה"ו
 משלחו כ"ו. ולא מפליג בין חלה ללא
 חלה ועושה שליח אחר דהולך לא שמע
 אלא שיש בעצמו א"ו לו ליה: א"יטס
 א"מא. ממני דאמר ליה הולך ואפ"ה
 ענין מה דבריינא דקמי' ה"ו משלחו
 ויהא דחלה: א"יטס א"מא. ממני
 דאמר ליה לא הולך ותלה שא"י ובריינא
 דקמי' לא ישלחו בדלא חלה וכן נמי כי
 תוקמא כרנן שמעון חלה שא"י וריש
 בדלא חלה: אחר לשנים סנו גט
 לאפס"י. ולא אתר להס גט עא"פ עדים
 ואפ"ה שלא אמר להס גט עא"פ עמס
 כמבואר הרי אלו יכתבו ויטנו ולא יאמרו
 לסופר ויכתבו כדמפרש לקמן: או
 לשלש כסבו גט כ"ו יכתבו. ה"ס עמס
 אחר אמר להס כסבו גט עא"פ לשלש
 סנו גט לאשאי יאמרו לאחרי ויכתבו
 ויטנו מפני ששא"ן ב"ד ורשאין לעשות
 שליח אלאם אין היחיד עושה שליח:
 וכן דבעל. שעליו לכתוב א"י הגט
 ואינו רוצה שידעו לו כרסו שא"י ויהי
 לכתבו: סכא. גבי הולכה: לא קפיד.
 דמאי קפידא כיא: רבא אמר. ההם
 היינו עומד דלא משו שליח אחר מסר
 אלא אלא דברים אחר דבריהם כח
 להיות חחרים ונמסרים לאחר אבל גט
 דלית ביה מסר חחר ונמסר: שליח
 מסר. שאמר בעל הבית לב' עדים
 שטר מתנה לפלוני אי שטמנא דגט
 משום כיוון הוא הכא ליכא למימר הכי
 שהרי אין עליו לכתוב דתמן (ב"ב דף
 קסו:) והמקבל נותן את השטר הלאך
 א"י ידאו יאמרו לאחרי ויכתבו ויטנו:
 מילי לא מימנאן דמי נמי לא שטמנא:
 אמר ריש לקיש כאן שנה רבי. במשנה
 זו שנה לו רבי: אין השואל כ"ו. דהא
 דתמן לא ישלחו ביד אחר לא משום
 שגטו שליחות דביטא נקט לה שליח
 שילת ביד אחר הגט גט דאע"ג דאין
 ידעו שיהא קפידו ביד אחר שליח
 לגרס מיהא שיהא אלא הלא דתמן לא
 ישלחו לאשמועינן דאין השואל רשאי
 להשאיל: וזו אפי' טיפוסות וידעין אופה.
 דאם השאילה לו לא לצורך אחרים
 השאילה לו דאין השואל רשאי להשאיל
 ונמנא לו ה"ע עובר על דעמו ומקטיו:
 אלא. משום שליחות דגט גופיה תנא
 לא ישלחו דאם שלחו ביד אחר וימנן
 דביטא נמי לא הוי גיטא אלא מפרש
 וימנן וימנן: אל תגרסא קאן בימין
 וגרסא בעמלה. דלא שיה שליח להכי
 והוא נמי פעמים בשליחות הגט תלי
 בהפך ואיכא קפידא לבעל: דכולי
 בעמלה אמר ר' דמדאמר ר' יוחנן וימנן
 דביטא נמי לא הוי שמעט דקטן פעמים
 לא גיטא ואפ"ה שלחו ביד אחר: והכא
 ליה ספק. להבוא שליח שני: דכ"ע לא

פליגי דהוי גיטא. דאע"ג דאין רלונ שיהא זה דגט אינו תלוי בחפץ דאפשר שילך וי

כל הגמ פרק שלישי גימין

לה את הגט לא ישלחנו
בב"ד: ואם אמר לו. בעל
מר בפני נכתב ונחתם:
להלכך לא מספקין בהמי:

כמ.

אבל ב"ב של ישראל בין הנמר דינה לקטלא מקטלא קטלא יחי.
אע"ג דאמר בנעדרין (דף מז): שהיה אחד רוכב על סוס
וסודרין צדו מאלו לו זכות היה הלה מניף בסודרין מכל מקום לא
שמי: **רשב"ג** אימר ב"ב דב וביי ב"ב לא ישיעו ב"ב אחר. והא

דדרשין (קדושין דף מה). ושלח ושלחה
מלמד שהשלח עושה שלח היינו היום
דלחין הבעל מקפיד: **משום** כיוון
דבעל פירש בקונטרס שלחנא וכלמי
הא בעל ואליו רובא שדעתי רבים שאני
יודע לכתבו והא דקאמר יכתבו וימט
אנכי יכתבו נקט ימטו אי נמי על ידי
שיאמרו לאחר שיתן יריגס שדבר
שהבעל לא נחמנו ומקפיד גם על המתינה
והא"מ מאי כיוון איכא והא מתן ונשלח דף
כג: האשכח כומבת את גיטתא אלתא ארין
על הבעל לכתבו ויהי"ל דלעולם על
הבעל לכתבו אלא הא ק"ל משמע על
דלפילו אשתא חללה כשר דידעת
לאקנוי: **ובירי** לא מיסבין אש"ית.
ר"מ וי' יוסי פלוגי לקמן צ"ל התקבל
(דף סו:) צומד נלששה נתן דקסבר
ר"מ דמשא"ן דר' יוסי פלוגי דלפי'
אמר לב"י הגדול שצירושלים ילמדו
ויכתבו וימטו לה אכל צומד לשנים
תנו או נלששה כתבו ותנו אפילו ר"מ
מודה דיתכבו וימטו ואלו מיימא לשנים
כמובנה מתניין דהתם אלא דקאמר
גמ' שלחו ליה מבי רב לשמואל אמר
לשנים כתבו ותנו גט לאשתי ואמרו
לופסר וכתבו ויתמחו ק"ל מהו שלח לה
תלמוד דאמר תלמוד וסריך מזה
דאמר שמואל הלכה כרבי יוסי דאמר
מילי לא ממסבין לשלח הוה מני
למייסבן דכניש אפילו ר"מ מודה דלא
אשמואל אלל יצא ליה לאקשוי' שמואל
דטעמיה דר"מ משום כיוון דבעל
דקסבר שמואל דכתיבה ליכא כיוון
אלל כתיבה כשיתמחו אחרים הוא
דלאכא כיוון למייסבמא מילתא נחתמיה
טפי ומיהו הוה מני למייסבן מדשמואל
דהכא דקסבר טעמא משום מילי
דאמר מתנה הרי היא כגט אלא כיוון
שהיה צריך להביא משמואל דהכא ה"נ
פריך תנאי דשמואל דהתם:

באן שנה רבי אין השואל רשא
השאל. אפילו למאן דלמח
בהמפקד (ב"מ דף נז.) שומר שמוסר
לשומר פטור שהרי חסרו לכן דעת
דאין יכול למח ולא לזנוי שיהא
פקדוני ביד אחר נמי דלא מייחב מ"מ
למחלה אין לו לעשות:
היכא דנפקא אפייה. נקט הכי
משום דממתניתין איירי
בחלה השליח הראשון ולא הגיע לעיר
ששאלה עס:

שקול

תנה הרי היא כנט: ואם אמר לו מול לי הימנה לקיש כאן שנה רבי יואן השואל רשאי להשאיל השכיר אמר לו רבי יוחנן וזו אפילו תינוקות של אלא וימנן דגיסא נמי לא הוי דנעשה כמי שאמר ביתא וגירשה בעלייה אל תגרשה אלא בימין וגירשה הויא דנפקא לאפיה ויהבה ליה חפץ והדר שקלה לא פליגי דגיסא גיטא מעליא הוי כי פליגי היכא ד"ל שמו

לא בטיל ככל שלוחי גיטא שיכולין לעשות שליח דאגט לא קפיד בעל לדבר
לפך אפי' שניה בחפץ אין זה שניו בגט שהרי קיבל החפץ ואח"כ נתן:
ואז

ומילי ארבע מאות ושלשים
הם היו טעמא דלא משיי שליח מסר להם אלא דברים ואין דברים כח ליהנות וחזרים ומסירים לאחד
אבל זהו עשאת ביד ממשא חור ומסר ולקמן בספר האומר החקבל אמרין דין דין אי ממסרין לשליח אפילו אמר
לך תנו עשאת אמר לביד הנדור כשיבועשולים אי רשאי למי לאחזרם וכתובי דמי אי ממסרין לשליח:
מא בעיניה איכא בעיניהו אמר מתנה פ' אשאר פ' דבר הבית לשיי גמי אמר כתבו שור מהלל לפלוני על שדה

עין מושפט
גר מצוה

לו א מיי פיר מוסף
גירוזיז אלס מיי פיר
ה' אלס מנה עשן ג טושי'ס
ה' אלס קחמ טיי' מל:
לו ב מיי פיר שם טושי'ס
שם טושי'ס שם טושי'ס
טושי'ס:
לח ג ד מיי שם טושי'ס
שם טושי'ס:
לח ה מיי פיר מנה
ומיה אלס י מיי פיר
עשן שם טושי'ס מיי פיר
מנה:
ב ד מיי פיר מנה
מנה אלס ד מנה
עשן שם טושי'ס מיי פיר
מנה וובר אלס י מיי
פיר טושי'ס:
ד פ טושי'ס ווער שם טושי'ס
ד פ טושי'ס ווער שם טושי'ס
ד פ טושי'ס:
בא ד מיי פיר מנה
מנה שם טושי'ס
טושי'ס מיי פיר שם טושי'ס
ד:
בב ה מיי פיר מנה
גירוזיז אלס ג
ה' אלס מנה עשן ג טושי'ס
מיי פיר קחמ טיי' מל:
בב ז מיי שם טושי'ס
טושי'ס שם טושי'ס:
טושי'ס:

תוספות רי"ד (המשך)

בזו לאבי, דאסער משם
 זיין ברעלע ווי אזוי
 למיטעס הייזער אין ליובא
 ליובאווער הונדזלעך וועגן
 שם הלך און דארט יאמער
 יאצווערס ויכטווער וורבא
 דאסער שטייגלי ינינו
 מתנה נמי מילי ינינו
 שוהר אלס הרם כלום
 אזא יאמער לאצווערס בלעב
 אותן ויחזקו אינן רשען
 כלכות שוהר אלס הרשם
 בעל הבית: פלעכטורע, און
 אסער מתנה יאמער כעט
 רשעוואל און שוהר ר"ה כעט
 וקער להו. דאסער רשעוואל
 (אמר) [תורווייניג] בחדא
 סיפאח ודחלמא כווייניו
 והני נא ארמיין בפרק
 העקבאל אסער שוואל אסער
 כר' ויס' דאסער מילי אלס
 מיספול לעשית' און אסער
 לו טול לי מנכח חפץ
 וכו' אסער שוהר און שוהר
 אין שוואל אסער שוואל
 וואן שוואל אסער שוואל
 וואן שוואל אסער שוואל

קנאה בחור ימי שאלה
או בחור ימי שניוה
ורשאי להשיל ולהסיר
לכל מי שדער דלג
דידיה השאיל ורשאי
לאחרים וזה נמי לשומר
חנם אינו רשאי למסור
לשומר אחר ומה
לא ישלחנו ביד אחר ולא
משום ביטולי גיטא אחי
רעגנ דשלחו ביד אחר
גיטא לא בטיל כל היא
רמטי חפציו לדידי דבעל
בין עז שית קמא בין עז
עז שית קמא בין עז

שליח בראשית י"ח
ו' אפריל תשנ"ב
ו' יודעין אותה שאין לו
לאדם לעבור על דעתו של
בעל למסור מקדונו ביד
אחר אלא ויגיש גויסה
אל הוי נשבע לאמר לו אל
תגיש אלא בכית וגירסה
בעילה אלא תגיש אלא
מימין וגירסה בשמאל
פי' תגיש לו ויחנן אבי
דחנן אל ישתלחני ביד
אחר משום שישלחני ביד
תניא וידעין גויסה בעל
אם שנה כרעין לפרש
ואציג שנינו חצני ליד
ולא הספיד כלום בשל
דעת העבר על דעתו
וקפיד דמיא דבית ועליה

אם שנה שלוח שני מדעתו